

Totul vine din mâna lui Dumnezeu

Adesea nu putem savura pacea și odihna adevărată, pentru că nu vedem în totul pe Dumnezeu. Unul spune: „Vreau să mă supun la tot ce-mi trimite Dumnezeu, dar nu pot să primesc liniștit ceea ce îmi fac oamenii.“ Un altul spune: „Desigur, este bine să te încrezi conducerii lui Dumnezeu, dar când Îi încredințez un lucru lui Dumnezeu, de cele mai multe ori vin oamenii și strică totul. Chiar dacă doresc să mă încred în Dumnezeu, nu pot să rămân liniștit pentru ceea ce-mi fac oamenii.“ Astfel de greutăți influențează mult viața credincioșilor, și noi trebuie să învățăm să le întâmpinăm, dacă vrem într-adevăr să mergem ca pelerini pe calea credinței.

În aproape tot ce ne întâmpină în viață, sunt implicați oameni, și multe din încercările noastre sunt urmarea unei neatenții sau a unei neglijențe sau a păcatului unei alte persoane. Putem să luăm din mâna Sa lucruri, al căror urzitor nu poate să fie Dumnezeu, și să-I spunem: „Voia Ta să se facă“? Se adaugă și faptul că necazurile, în care recunoaștem mâna lui Dumnezeu, conțin totdeauna dulceață pentru noi; căci El mângâie în timp ce rănește. În schimb, încercările pe care ni le pregătesc oamenii sunt pline de amărăciune.

Este necesar să învățăm să primim totul din mâna lui Dumnezeu, fără să ne uităm la cauzele directe. Dar avem o garanție din Scriptură, pentru a putea face aceasta? Spunem fără ezitare: Da! Pentru copiii lui Dumnezeu, totul vine din mâna Tatălui lor. Acest gând se găsește în toată învățătura Scripturii. „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, nici una din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați“ (Matei 10.29, 30). „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?“ (Evrei 13.6).

Se pot cita multe alte locuri asemănătoare din Scriptură, care ne spun cum ar trebui să fie văzute cauzele omenești, vizibile de către copiii lui Dumnezeu. Toate lucrurile sunt supuse Tatălui nostru, iar fără voia Sa și permisiunea Sa nu ne poate atinge nimic. Dacă ceva este cauzat prin păcatul sau neglijența unui om și aparent nu este voia lui Dumnezeu, este totuși în momentul de față voia lui Dumnezeu pentru noi, pentru că ne afectează și trebuie să vedem acel ceva ca venind din mâna Sa. Niciun om, nicio putere pe pământ sau în cer nu poate să se atingă de cel care se odihnește în Hristos, fără ca Dumnezeu să permită aceasta. Dacă Dumnezeu este pentru noi, puțin mai are însemnătate cine este împotriva noastră. Nimic nu ne poate neliniști sau să ne cauzeze dureri, doar dacă Dumnezeu Însuși consideră că este bine și folositor pentru noi, și de aceea nu Își întinde mâna pentru a ține departe de noi acel lucru.

El, care ne numără chiar și perii capului nostru și care nu lasă să cadă la pământ nicio vrăbie fără voia Sa, ia în considerație cele mai mici lucruri care pot influența viața copiilor Săi și le conduce după voia Sa, chiar dacă poate au apărut într-un mod greșit. Printre multele exemple avem unul în istoria lui Iosif. Evident a fost o urmare a păcatului și probabil împotriva vooii lui Dumnezeu ca el să fie vândut în sclavie. Și totuși, Iosif spune când vorbește despre acest lucru: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine“ (Geneza 50.20). Pentru ochiul natural, frații răi ai lui Iosif l-au trimis în Egipt, dar Iosif a privit totul cu ochiul credinței și a spus: „Dumnezeu m-a trimis.“ Păcatul greu al fraților lui, pe care Iosif l-a experimentat, a devenit pentru el voia lui Dumnezeu, și chiar dacă la început nu a văzut așa, a fost într-adevăr cea mai mare binecuvântare din viața lui. Vedem că toate lucrurile, chiar și păcatul altora, lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu (Romani 8.28).

Acest lucru nu-l vom înțelege dacă privim la ce este vizibil. Dacă ne amintim de puterea lui Dumnezeu, atunci rămânem statornici. Împăratul Siriei ducea război împotriva lui Israel, dar toate loviturile lui au fost nimicite de către profetul Elisei. De aceea a trimis oastea sa împotriva cetății unde locuia acesta pentru a-l prinde. „Au trimis acolo cai, care și o oaste puternică. Au ajuns noaptea și au înconjurat cetatea.“ Aceasta era ce se putea vedea, și nu trebuie să ne mirăm că slujitorul profetului a fost uluit; el nu vedea încă lucrurile invizibile. „Și slujitorul a zis omului lui Dumnezeu: «Ah! domnul meu, cum vom face?» El a răspuns: «Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.»“ Când la rugăciunea lui Elisei s-au deschis ochii slujitorului, a văzut „muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei“ (2 Împărați 6.14-17).

Prezența lui Dumnezeu este fortăreața pentru poporul Său. Dacă acest lucru ar fi recunoscut mai mult de către credincioși, teama de pericole și alte evenimente din viața lor ar dispărea. Ei nu ar mai fi îngrijorați de nimic, dacă ar aduce cererile lor înaintea lui Dumnezeu, iar pacea lui Dumnezeu le-ar umple inimile. Așa ar fi în stare să spună cu adevărat: „Fericierea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele.“ O negresă săracă, ce trăia din simbria ei zilnică nesigură, era totdeauna bucuroasă și plină de încredere în Domnul. O creștină, care dimpotrivă era adesea întristată, a fost de părere că trebuie să o aducă la realitate pe negresă. „Nanette, admite că te vei îmbolnăvi și nu vei mai putea lucra; sau admite că ți-ai pierde locul de muncă și nu ai mai găsi un altul; sau admite...“ - „Stai!“ i-a strigat Nanette, „eu nu admit nimic. Domnul este Păstorul meu, eu știu că nu duc lipsă de nimic. Și, dragă, tocmai acest admite al tău te face așa de nefericită.“

De toate aceste „admite“ ne eliberează numai credința, o credință sinceră ca a unui copil. Dacă din toate părțile amenință pericolele, răutatea, nebulia și neștiința oamenilor care vor să-ți facă rău, ce să facem? Ține la acest cuvânt: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?“ Fără permisiunea Lui, niciun om nu poate să te atingă. El te poate proteja minunat, dacă așa este spre slava Sa și spre binele tău. „Da, El nu va îngădui să ți se clatine piciorul; Cel ce te păzește, nu va dormita“ (Psalm 121.3).

Dacă Tatăl nostru permite să vină asupra noastră o încercare, se întâmplă doar din cauză că această încercare este cea mai bună ce ar putea să ne întâmpine în acel moment. Noi trebuie să o luăm din mână Sa. Poate să fie grea pentru noi sau neplăcută, totuși nouă trebuie să ne placă voia lui Dumnezeu, indiferent că ne aduce bucurie sau tristețe. Dacă vedem în toate voia Tatălui nostru, vom savura o odihnă a inimii și o bucurie care este de neexprimat. Cine a învățat să se bucure de voia Lui și să se

odihnească în ea, va savura într-adevăr pășunile verzi și apele liniștite, pe care Păstorul cel bun le are pregătite pentru oile Sale.

Un om bogat, dar totuși sărac

Un slujitor al Domnului istorisea: „Când am mers odată de la Oxford la Reading, un prieten mi-a arătat din tren un castel vechi, foarte frumos, ale cărui creneluri și ferestre străluceau în soarele ce apunea. Înconjurat de un parc minunat, castelul era foarte frumos. Nu conteneam să privesc imaginea și m-am gândit dacă proprietarul acestui castel savurează și se bucură de bogăția și frumusețea proprietății sale. Prietenul meu, care parcă ar fi citit gândurile mele, spuse serios: „Proprietarul a murit de curând. Pe cât de bogat era, și-a închipuit că este sărac. În fiecare dimineață mergea afară pe stradă, dar nu ca să admire de acolo avuția sa sau să-și încânte ochii, ci ca să spargă pietre. Cu aceasta s-a preocupat zi de zi, pentru că credea că avuția lui nu va ajunge pentru întreținerea sa până la sfârșitul vieții sale. S-a făcut tot posibilul, ca să-l convingă că are suficient și nu este necesar să spargă pietre; ar fi putut folosi timpul său la ceva mai bun. A fost zadarnic! El considera că trebuie să-și câștige existența cu spartul de pietre. Astfel a fost lăsat în pace. Dar unii trecători se uitau cu compătimire la omul bătrân, care pe ploaie și pe vânt, pe soare și pe frig putea fi văzut pe stradă la munca lui grea.“

Acest om vrednic de compătimit este o imagine bună pentru un adevărat creștin, care a uitat cât de bogat este el în Hristos și se ostenește din greu cu lucrurile pământești. Scumpi frați, să ne uităm în sus, la „Domnul slavei“! El este al nostru, noi suntem ai Lui! Să ne preocupăm cu ceea ce a dobândit El pentru noi prin moartea Sa, cu „binecuvântările duhovnicești în locurile cerești“! Să ne gândim întotdeauna la dragostea lui Dumnezeu, a Tatălui și a Domnului Isus! Să ne amintim tot timpul de cuvintele lui Dumnezeu: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.“ Ce bine de creștinul care este mișcat zilnic în inimă de Cuvânt: „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.“ Psalmistul spune cu privire la savurarea bunătății și a purtării de grijă a lui Dumnezeu: „Paharul meu este plin de dă peste el.“

Cine nu ar vrea să fie înconjurat de această fericire? Un nebun este cel care ascultă de inima sa și de dușman! El va fi înșelat amarnic.

Mesagerul păcii este întocmit din diverse scrieri. Dorința noastră este să ofere cititorilor îmbărbătare în viața de fiecare zi.

Redactare: Stăncioiu Petru

str. George Enescu, nr. 35

RO - 515600 - Cugir, jud. Alba